28/02/2020

Μητρ. Μάνης: Οι ψυχές των ηρώων του ’21 ζητούν τον Σταυρό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

“Κεντρική θέση στην Ελληνική Επανάσταση κατέχει η Εκκλησία. Τυγχάνει πασίδηλο, ότι οι Έλληνες με την καθοδήγηση και συμπαράσταση της, κατόρθωσαν ν’ αποτινάξουν τον οθωμανικό ζυγό τεσσάρων αιώνων” αναφέρει σε ανακοίνωσή του ο Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος και προσθέτει: “Ως Ιεράρχης μιάς

ιστορικής Ιεράς Μητροπόλεως, της Μάνης, απ’ όπου ξεκίνησε η Ελληνική Επανάσταση διατυπώνω την αρχιερατική μου γνώμη και την εκφράζω δημόσια, ότι οι αρμόδιοι της Επιτροπής του εορτασμού των διακοσίων χρόνων της Ελληνικής Επανάστασης, θα πρέπει να επανεξετάσουν το όλο ζήτημα του σήματος και να λάβουν την ιστορική απόφαση, να τεθεί ο Σταυρός στο σήμα της Επετείου”

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΝΗΣ

Ἡ ἐπέτειος τῶν διακοσίων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης (1821-2021), ἀποτελεῖ ἕνα σπουδαιότατο γεγονός, γιά ὁλόκληρο τόν Ἑλληνισμό, ὅπου γῆς. Σηματοδοτεῖ μία ἄριστη εὐκαιρία γιά ἐμβάθυνση στήν ἑλληνική ἱστορία, γιά προσέγγιση τῶν θυσιῶν τῆς Ἐκκλησίας, γιά ἀπότιση φόρου τιμῆς στούς ἥρωες τῆς Παλιγγενεσίας, ἀλλά συνάμα φέρει ἐνώπιον μας καί ἕνα ἐνδελεχῆ προβληματισμό, ἕνα οὐσιαστικό στοχασμό γιά τό παρόν καί τό μέλλον.

Κεντρική θέση στήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση κατέχει ἡ Ἐκκλησία. Τυγχάνει πασίδηλο, ὅτι οἱ Ἕλληνες μέ τήν καθοδήγηση καί συμπαράσταση της, κατόρθωσαν ν’ ἀποτινάξουν τόν ὀθωμανικό ζυγό τεσσάρων αἰώνων. Πραγματικά, ἄν ἀπουσίαζε τό κίνητρο τοῦ συνθήματος: «Γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία», δέν θά γινόταν τό θαῦμα τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης, τό ὁποῖο μποροῦμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι φώτισε τήν παγκόσμια ἱστορία.

Ἕνα πρῶτο σημεῖο, ἄξιο προσοχῆς εἶναι ἡ πίστη στό Θεό. Αὐτή ἡ πίστη ἐμψύχωνε τό Γένος τῶν Ἑλλήνων καί ἀνδρείωνε τούς μαχητές καί πολεμιστές στή ξηρά καί τή θάλασσα, σ’ ὅλες τίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις ἐνάντια σέ μιά αὐτοκρατορία. Ἡ μάνα Ἐκκλησία στάθηκε τό καταφύγιο τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων, ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς καί ἡ ἐλπίδα γιά τήν νίκη. Ἦταν αὐτή, ἡ Ἐκκλησία, πού διετήρησε καί διέσωσε τήν ἑλληνική γλῶσσα, πού δίδαξε ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καί τοῦ Βυζαντίου, πού κράτησε τούς Ἕλληνες, ὥστε νά μήν ἐξισλαμιστοῦν καί τουρκέψουν. Ἄν ἀφαιρεθεῖ αὐτός ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς πίστεως στό Θεό ἀπό τό οἰκοδόμημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, τότε ὁ μεγάλος ἀπελευθερωτικός ἀγῶνας κατά τῶν Τούρκων δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μία ἀνώφελη, ἀναιμική καί ὑλιστική ἰδεολογία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ λαός προσέβλεπε πρός τήν Ἐκκλησία καί ἡ Ἐκκλησία τήν θανατηφόρα ἀπελπισία τήν μετέτρεψε σέ ἀνάσταση χαρᾶς τοῦ Γένους.

Δεύτερο χαρακτηριστικό, τό ὁποῖο ὀφείλουμε νά μή λησμονοῦμε εἶναι τό πλῆθος τῶν μαρτύρων πού ἀναδύεται μέσα ἀπό τούς κόλπους τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας κατά τά σκληρά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας καί κατά τήν περίοδο τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασης. Ἀπ’ αὐτούς τούς μάρτυρες – νεομάρτυρες, ἄλλοι βασανίστηκαν, ἄλλοι ἀπηγχονίστηκαν, ἄλλοι πέθαναν μέσα σέ φρικτούς πόνους καί μαρτύρια ἤ

μέσα σέ σκοτεινές φυλακές καί ἡ αἰτία καί μόνον ἦταν ἡ ταυτότητα τους, Ἕλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Οἱ ἥρωες – μάρτυρες αὐτοί δέν πρόδωσαν Χριστό καί Ἑλλάδα. Τό αἷμα τους πότισε τό δένδρο τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἀπό τόν Πατριάρχη Γρηγόριο τόν Ε’, τόν Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, τήν Ἁγία Φιλοθέη τήν Ἀθηναία μέχρι τούς νέους βλαστούς Κωνσταντῖνο τόν Ὑδραῖο, Τριανατάφυλλο τῆς Ζαγορᾶς καί Μιχάλη Πακνανᾶ.

Τρίτο χαρακτηριστικό τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, τόσο στό καμίνι τῶν χρόνων τῆς δοκιμασίας καί τῆς πίκρας, ὅσο καί στήν ἀπόφαση τῆς Ἐξέγερσης, ἀλλά καί σ’ αὐτές τίς μάχες καί τίς ναυμαχίες, ἦταν ἕνα ἱερό σύμβολο, πού ἀληθῶς δυνάμωνε τούς Ἕλληνες. Καί τοῦτο, ἦταν ὁ Σταυρός, μ’ ὅ,τι αὐτός συμβολίζει. Τήν ὑπομονή, τήν καρτερία, τήν παρηγορία, τόν ἀγῶνα, τήν θυσία, τόν θάνατο, τήν ἀνάσταση. Ὅλοι οἱ ἀγωνιστές, οἱ πολέμαρχοι καί οἱ ναύαρχοι, ὅλοι οἱ κληρικοί, μέ τήν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ καί μέ τήν εὐλογία Του, λάμβαναν τήν δύναμη γιά τόν μεγάλο Ἀγῶνα.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὡς Ἱεράρχης μιᾶς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τῆς Μάνης, ἀπ’ ὅπου ξεκίνησε ἡ Ἑλληνική Ἐπανάσταση διατυπώνω τήν ἀρχιερατική μου γνώμη καί τήν ἐκφράζω δημόσια, ὅτι οἱ ἁρμόδιοι τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν διακοσίων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, θά πρέπει νά ἐπανεξετάσουν τό ὅλο ζήτημα τοῦ σήματος καί νά λάβουν τήν ἱστορική ἀπόφαση, νά τεθεῖ ὁ Σταυρός στό σῆμα τῆς Ἐπετείου. Διερωτῶμαι: Εἶναι δυνατόν τόν Σταυρόν νά τόν λησμονήσουμε καί νά τόν κρύψουμε; Ἢ εἴμεθα ἕλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἤ δέν εἴμεθα. Διαφορετικά, τό ἀδιάσπαστο τῶν δεσμῶν Ἑλληνισμοῦ καί Ὀρθοδοξίας, τό εὐεργετικό τοῦτο ἐπίτευγμα αἰώνων, πού θαυμάζει ἡ παγκόσμια κοινωνία καί εἶναι ἡ ἰδιοπροσωπεία μας, θά τό ἔχουμε καταστρατηγήσει. Οἱ ψυχές τῶν ἡρώων τοῦ ’21 ζητοῦν τόν Σταυρό.